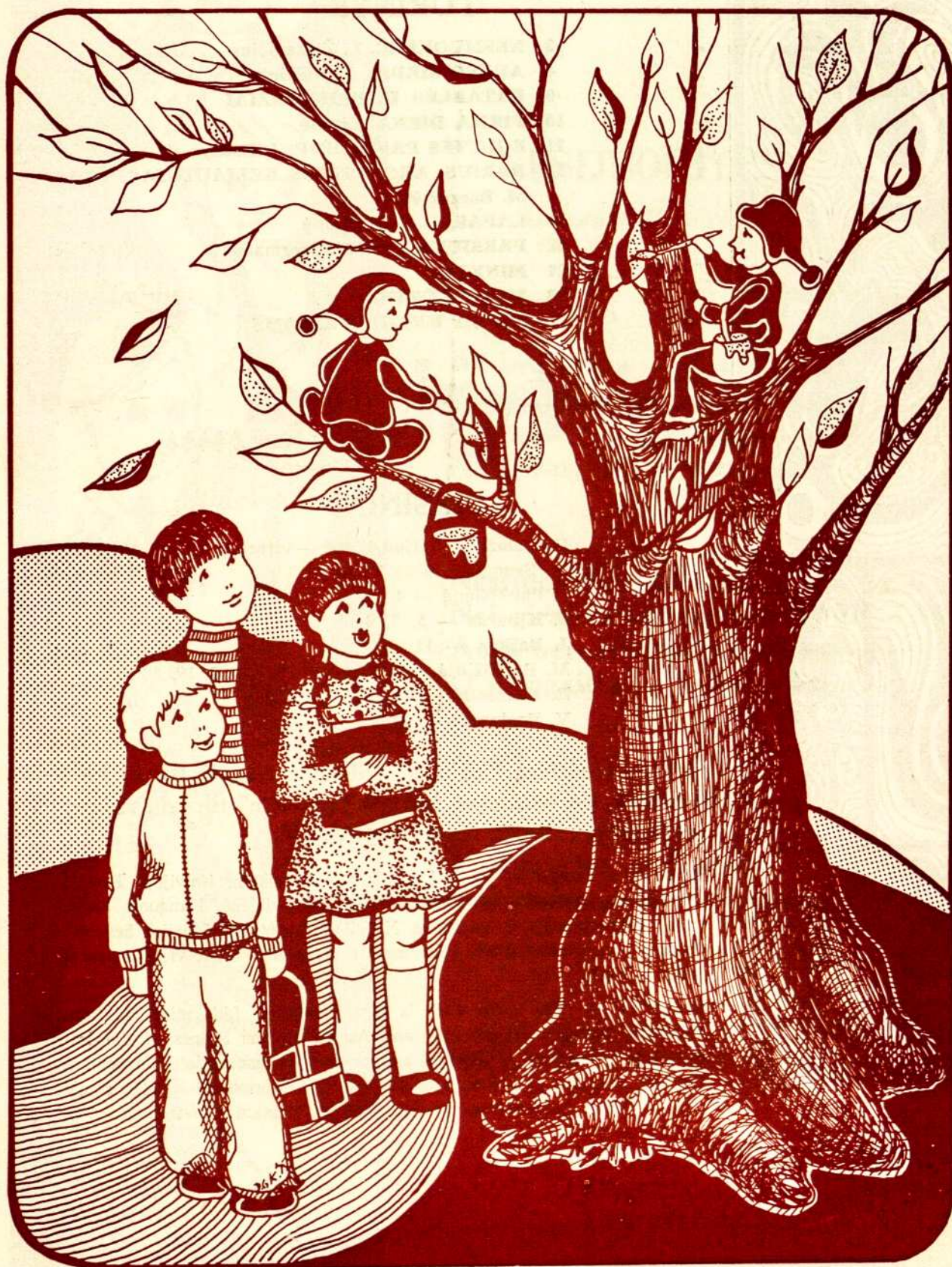

EGLUTĒ

1976 RUGSĒJIS

1976 RUGSĖJIS

TURINYS

- 3 NESIJUOKITE!, L. Žitkevičius
- 4 AUKSO ŠIRDIS, J. Miškinis
- 9 PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI
- 10 PIRMA DIENA, Linutė
- 11 EGLUTĖS PASTOGĖJE, J. Baškys
- 12 DARIUS, ARGENTINOS KELIAUTOJAS,
M. Barzdžiūtė
- 21 LAPAS, O. B. Audronė
- 22 PARŠIUKAS, F. Timmermans
- 27 MINKLĖS
- 28 MŪSU KŪRYBA
- 32 NAUJA KNYGA VAIKAMS

eglutė

PIEŠINIAI

- D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — viršelis, vinjetė psl. 2, 22
- A. Sruoginienė — 3, 10, 21
- J. Paukštienė — 4
- J. Kiburas — 5, 7, 8
- J. Baškys — 11
- M. Barzdžiūtė — 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20
- R. Karosaitė — 23, 24, 25, 26, 27
- V. Rastonytė — 31

Gautąją medžiagą “Eglutės” redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo “Eglutėje” tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — “The Little Fir” is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

NESIJUOKITE!

Leonardas Žitkevičius

**Aš broliukas — dobiliukas,
Kaip varliukas, mažuliukas.
O sesutė — rūtytėlė,
Kaip varlytė, mažutėlė.**

**Nesijuokite, zuikeliai
Nei giraitės voveraitės:
Augs berneliai kaip uoseliai,
O mergaitės — kaip eglaitės.**

**Tų uoselių tvirtumėlis,
O eglaičių puikumėlis!
Nesijuokite, zuikeliai:
Toks užaugs ir jaunimėlis.**

AUKSO ŠIRDIS

pagal Jono Miškinio pasakojimą

Tai atsitiko Lietuvoje, seniai, seniai. Gerai prisimenu ir dabar. Klausykit, papasakosiu.

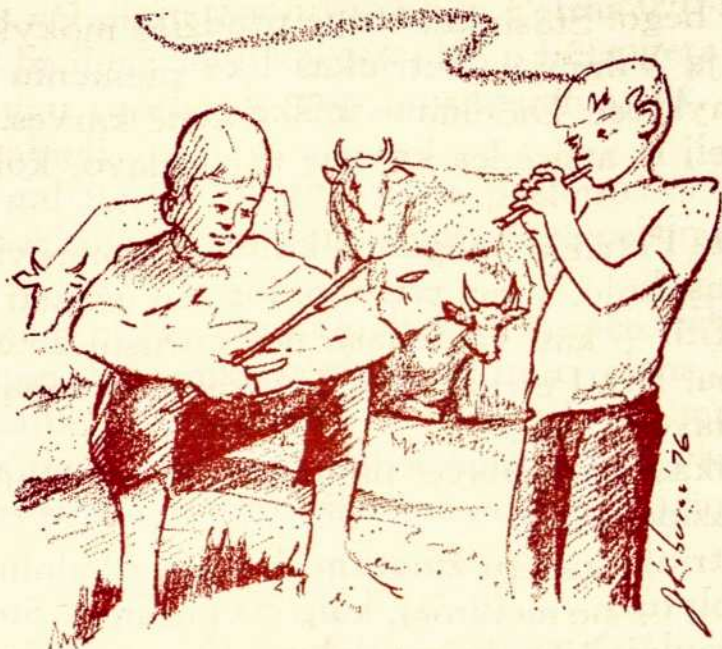

Gyveno turtingas ūkininkas — Ažuolas. Jis buvo geros širdies žmogus. Turėjo vieną sūnų — Stasiuką. Stasiukas buvo laimingas vaikas — džiaugėsi gerais tėveliais, gražiais namais.

Ažuolo kaimynas, Uosis, samdė piemenuką Petriuką gyvulius ganyti. Petriukas buvo našlaitis. Neturėjo nei tėvelių, nei giminių, nei savų namų. Bet Petriukas vis vien buvo linksmo būdo, gudrus ir judrus. Stasiukas su juo susidraugavo.

— Ei, Stasiuk, einam dūdelių pasidaryti. Kai papūsim, laukai skambės!

— Gerai, einam, — sutikdavo Stasiukas. Nors Petriuko dūdelės gražesnės išeidavo nei jo, jis nepavydėdavo.

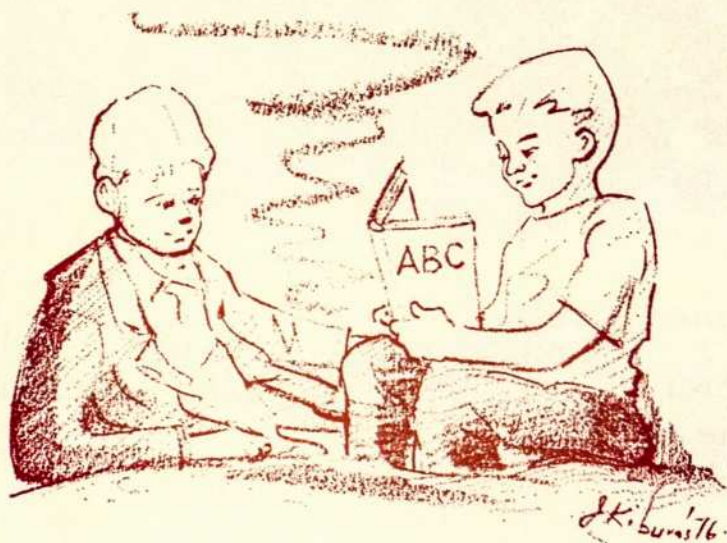

Ir taip abu draugai praleido vasarą žaliuose tėviškės laukuose. Atėjo ruduo. Vaikai ruošėsi į mokyklą. Tik Petriukas ne.

— Rytoj išeinu į mokyklą, — atėjo atsisveikinti Stasiukas.

— Ir aš norėčiau, — prasitarė Petriukas. — Tu išmok, ir mane pamokysi, gerai? Sutarta?...

— Su, — nusišypsojo Stasiukas. Ir tikrai, kasdien po pamokų jis išeidavo į laukus pas Petriuką. Išmokė jį skaičiuoti ir rašyti iš savo elementoriaus.

Metai bėgo. Stasiukas baigė pradžios mokyklą. Įstojo į gimnaziją Vilniuje. Petriukas liko piemeniu ūkininko Uosio ganyklose. Dideliame miške ganė karves. Užlipdavo į kalnelį ir atsisėdęs knygas skaitydavo, kol gyvuliai ėdė.

Apie tą Petriuko mėgiamą kalnelį žmonės visokių padavimų pasakojo. Vieni tvirtino, jog ten užkasti auksiniai pinigai. Kiti — kad vaidenasi, nes mirusių žmonių vėlės čia gyvena. Bet Petriuko tie pasakojimai negąsdino. Jis nusijuokdavo ir tiek.

Stasiukas parvažiavo namo atostogų. Nubėgo pas draugą pasipasakoti.

— Petriuk, kad tu žinotum, koks tas Vilnius! Namai raudonų plytų, ne mediniai, kaip čia pas mus. Stogai skardiniai — saulėje žiba, kaip sidabras. O gimnazija, tai bent! Ne elementorių skaitom, o tikrą literatūrą: Vaižgantą, Maironį, Kudirką. . .

— Gerai, tau, Stasy, kad mokytis gali, — tyliai pasakė Petras. Jie abu jau save dideliais laikė — nebenorėjo būti "Stasiukas" ir "Petriukas".

Stasys vėl gimnazijon išvyko, o Petras ir toliau dirbo pas Uosį. Jis ilgai, ilgai galvojo. Kaip būtų gera mokytis, jei tik pinigų turėtų. Ir taip jam begalvojant, prisiminė užburta kalnelį.

— O gal ten iš tikrųjų turtai paslėpti... Gal tiesą žmonės pasakoja? Seni, išmintingi, daug prisimena, daug žino.

Taip jis ir nuėjo į tą kalnelį savo laimės ieškoti. Kasė šen, kasė ten. Vis nieko ir nieko. Šaltas rudens lietus jam nugarą skalbė, o žvarbus vėjas plėšė plonus marškinius. Berniukas nepajuto, kaip galva ėmė kaisti, visas kūnas drebėti. Jis susmuko prie iškastos duobės ir užmigo.

Saulei patekėjus, jis atidarė akis. Pamatė, kad jis ne miške, o lovoj.

— Kas? . . . Kur? . . . — bandė sėstis ir klausinėti.

— Nurimk, miegok, — kalbėjo jam Stasio tėvas, ūkininkas Ažuolas. Mat, kaimynui neradus piemens, padėjo ieškoti. Iš savo sūnaus pasakojimų jis žinojo, kad abu draugai mėgsta aną kalnelį prie miško. Ten ir rado Petrą.

Kai berniukas atsigavo, Ažuolas susitarė su Uosiu, kad Petras pas jį pereis. Ūkininkui Ažuolui pagailo našlaičio.

— Bet sakyk man, ko kalnelį ieškojai?

Berniukas paraudo, nuleido akis.

— Maniau, kad turtų rasiu. Mokytis norėjau Vilniuje, su Stasiu drauge.

— Aukso reikia ieškoti ne žemėje, o žmogaus širdyje,
— tarė ūkininkas Ažuolas. — Bus tau ir mokslas. Turiu
iš ko . . .

Ir taip Stasio tėvas išleido savo sūnaus draugą į Vil-
nių. Petras gabus vyras — ne tik gimnaziją, bet ir univer-
sitetą baigė. Dideliu žmogum tapo. Bet už vis geriausia
pamoka jam liko ūkininko Ažuolo žodžiai: “Ne žemėje
aukso ieškok, o žmogaus širdy.”

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Ką išmoksi mažas, neužmirši senas.

Mokslo galo nerasi.

Be mokslo — kaip be akių.

**Mokslo nė vagys nepavogs, nė ugnis
nesudegins, nė vanduo neužlies.**

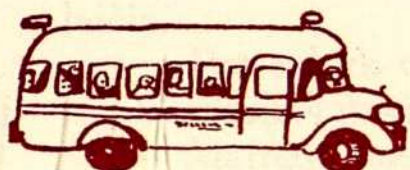
Už vieną mokytą duoda dešimtį nemokytų.

PIRMĄ DIENĄ

Linutė

Pirmą dieną, pirmą dieną
Negerai —
Bėgom, bėgom,
Kiek galėjom —
Per vėlai!

Antrą dieną, antrą dieną
Bus geriau —
Šoksim, šoksim
Iš lovelių
Daug anksčiau!

aldona.'70

Eglutės Pastorėje

DARIUS, ARGENTINOS KELIAUTOJAS

Marytė Barzdžiūtė

Darius gyveno Buenos Aires mieste. Prieš jo namus stovėjo gėlių kioskas, o gatvė buvo sena, akmenimis grįsta. Tą dieną Darius vaikštinėjo linksmas, galvodamas apie savo ilgą kelionę. Jis šypsojosi labiau negu paprastai ir jo kojos taip pat buvo greitesnės.

— Jau atostogos! — džiaugėsi berniukas. Jis buvo patenkintas, kad jo tėveliai nutarė apkeliauti tą Argentinos dalį, apie kurią jis daug buvo girdėjęs ir skaitęs.

— Ten, kur mes važiuosim, — aiškino Darius savo draugams, — gamta labai įdomi. Kalnai turi net septynias spalvas, o dangus toks mėlynas, lyg nudažytas. Yra ir labai įdomių gyvulių, kuriuos tik pasakų knygoje randi. Ten indėnai sugyvena su civilizuotais žmonėmis. Man patiktų turėti indėnų draugų.

— Aš nemanau, kad tu mokėtum susikalbėti su tais indėnais. Sako, kad jie labai keisti ir nemoka mūsų kalbos, — pasakė Dariaus draugas, Antanas.

— Lietuviškai gal ir nemoka, — atsakė Darius, — bet aš galėčiau susikalbėti ispaniškai.

— Tik su vienu kitu! Šiaip jie visi miega ir žoles valgo, — nesutiko Antanas.

— Gerai, aš pabandysiu ir grįžęs tau papasakosiu, — užbaigė kalbas Darius ir nubėgo savo lagamino ruošti.

— Kad neužmirščiau foto aparato! — galvojo Darius, dėdamas daiktus į lagaminą. — Aras tikrai geras draugas, kad man jį paskolino.

— Paimsiu ir šias plunksnas, — nutarė. — Indėnai tokių spalvotų neturės. Ir saldinių daug įsidėsiu.

Kitą rytą Darius su savo tėveliais išvažiavo iš Buenos Aires miesto. Jie įlipo į ilgą, senovišką traukinį ir pamažu praslinko pro fabrikus, namus ir miesto triukšmingas

gatves. Darius manė, kad jie gana greitai pasieks Jujuy valsčių, bet kelionė buvo ilga. Jis džiaugėsi, kad buvo paėmęs saldinių, nes labai nusibodo žiūrėti į Argentinos lygumas, kurias vietiniai vadina "pampas".

Antrą kelionės dieną traukinys sustojo Jujuy mieste. Ten visi pailsėjo vieną dieną ir tada keliavo toliau į Andų kalnų pusę, reiškia, į vakarus. Pagaliau pasiekė Purmarca, kaimelį, kuriame Darius su tėveliais buvo nutarę apsistoti. Jie apsigyveno viename mažame viešbutyje. P vakarieniavo ir visi nuėjo gulti po ilgos ir varginančios kelionės.

Darius nubudo anksti. Už lango jis išgirdo garsų juoką ir tuoj šoko iš lovos.

— Gal indėnai? — pagalvojo Darius. Jis pribėgo prie lango, jį atidarė ir pamatė keistą dalyką.

— Kas čia? — nustebo berniukas. Į jį žiūrėjo gyvulys su ilgu kaklu ir ilgom, šviesiom vilnom. Pamatęs Darių, jis išsigando ir nubėgo prie kitų tokių pačių gyvulių pul-

ko. Kai Darius nusisuko nuo lango, pamatė, kad jo kambary stovi tėveliai su viešbučio savininku.

— Kas atsitiko, kad taip sušukai? — paklausė mama.
— Manėm, kad kas nors tave užpuolė.

— O ne, — atsakė Darius, — tik nustebau pamatęs tokią keistą gyvulį, — ir jis parodė pirštu pro langą.

— Tai "llama", — paaiškino viešbučio savininkas. — Iš "llamos" vilnų daro gražius megztus drabužius.

Pavalgęs pusryčius, Darius išėjo laukan apsidairyti. Buvo graži, saulėta diena ir dangus buvo toks mėlynas, kokio Darius dar niekuomet nebuvo matęs. Kalnai atrodė lyg ruožais nudažyti.

— Geltona, rausva, oranžinė, raudona, žalia, balta, — bandė spalvas išvardinti Darius, bet jų buvo tiek daug ir tokių įvairių.

Vaikščiodamas aplinkui, Darius rado spalvotų akmenukų, įdomių gyvuliukų ir nematytų gėlių. Stebėdamas tuos visus naujus dalykus, jis pripuolamai pastebėjo keistą spygliuotą kamuoliuką. Darius norėjo jį pasiimti ir parnešti tėveliams. Bet kai pabandė pakelti, skaudžiai įsidūrė. Net kraujas pasirodė. Darius nežinojo, kad tai buvo ežiukas, kuris spygliais apsigina.

Apvyniojęs ranką marškinių kampu, Darius pasuko viešbučio link. Beeidamas pamatė mažą namuką, sudėtą iš baltų, apvalių akmenų ir su šiaudiniu stogu. Tokio jis niekuomet nebuvo matęs Buenos Aires mieste. Tai atrodė kaip pasakų namelis knygoje, kurią močiutė jam skaitydavo.

Staiga Darius pajuto, kad į jį kažkas žiūri. Apsisukęs, pamatė berniuką, apsivilkusį ryškių spalvų drabužiais. Ant galvos jis turėjo spalvotą kepuraitę, panašią į ąžuolo gilę. Jo rudai saulės nudažytam veide spindėjo didelės, juodos akys. Darius iš nustebimo ir todėl, kad ranką skaudėjo, nė žodžio negalėjo ištarti.

— Hola! (reiškia: labas) — tarė nepažįstamasis.

— Hola, — atsakė ir Darius pagaliau.

— Iš kur tu?

— Iš viešbučio. . . Vakar atvykome iš Buenos Aires. Man rodos, kad aš bevaikščiodamas paklydau, — pasi-
aiškino Darius.

— O, aš žinau, — iškilmingai tarė tamsus berniukas.
— Jūs turistai visi panašūs! Tik lakstot su foto aparatais ir žiopsot atvirom burnom. Su turistais žmoniškai susikalbėti visai negalima. . . Bet tu kur nors užsigavai? Kas atsitiko?

Darius džiaugėsi, kad buvo palikęs foto aparatą namuose.

— Įsidūriau, — pradėjo aiškinti ir papasakojo apie spygliuotą sutvėrimą.

— Tai tikriausiai buvo ežiukas, — jau visai draugiškai nusišypsojo anas berniukas. — Einam pas mano mamą, ji pagydyt tau ranką, — pakvietė. Berniuko namai buvo už kalniuko.

— Koks tavo vardas? — paklausė berniukas, vesdamas Darių.

— Darius, o tavo?

— Darus, Darus. Koks sunkus vardas. Aš esu Kio, o mano mama — Rosana.

Tada Darius pamatė tamsiaplaukę moterį prie namuko. Ji nešiojo ilgą sijoną, o ant pečių turėjo spalvotą skarą, kuri užsimauna per galvą. Darius žinojo, kad tai yra "poncho". Jam buvo įdomi ir kepuraitė, kurią moteris nešiojo ant galvos. Jam priminė vieną matytą filmą.

Kio mama apžiūrėjo Dariaus sužeistą ranką. Tada ji atnešė bonkutę žalio skystimo ir užpylė ant žaizdos.

— Tuoju sugis, — pasakė Kio. Dariui visa tai atrodė labai neįprasta — ar tai burtai, ar kas. Jis nežinojo, kad indėnai naudoja įvairias gydančias žoleles vaistų vietoje.

Kai ranka buvo aprišta, Kio kvietė Darių susipažinti su jo draugais. Netoli buvo girdėti fleitos garsai. Priėjus arčiau, Darius pamatė linksmą vaikų grupę, šokančią jam nepažįstamą šokį. Berniukai ir mergaitės nešiojo "poncho" ir visi turėjo tas keistas kepuraites ant galvos. Dariui viskas buvo labai įdomu, ypač kai Kio jį pavaišino su

“empanadas” — tai mėsos ir daržovių kepsnys. Užvalgę jie gėrė “mate”, nes “empanadas” buvo labai sūrus.

Darius ir Kio pasidarė dideli draugai. Kitą dieną jie aplankė llamų pulką, kurioje Darius pamatė tą, kuri buvo atėjusi prie jo lango viešbutyje. Jis ją pažino, nes ji turėjo juodą tašką ant krūtinės. Kitą sykį Darius matė, kaip Kio mama verpė llamų vilną ir audė ponchos savo šeimai.

Kio nuvedė Darių į savo tėvo keramikos dirbtuvę. Su Kio pagalba, Darius nulipdė kelis indus mamai. Tada juos degino. Kio taip pat išmokė Darių asilu jodinėti.

Vieną rytą Dariaus tėveliai nutarė pakeliauti po kalnus porą dienų. Darius nubėgo atsisveikinti su Kio, o kai Kio tėvai jį pakvietė likti pas juos, kol Dariaus tėveliai bus išvykę, Darius labai apsidžiaugė.

Praleidęs daug laiko su indėnais, Darius suprato, kad daug iš jų buvo išmokęs.

— Jie man tiek daug gero padarė, o aš jiems? — galvojo Darius. — Kuo galėčiau jiems atsilyginti? . . . — Tada jis prisiminė, kad to kaimo bažnytėlę prižiūrėjo lietuvis

kunigas. Bent kažkas jam taip pasakojo. Darius ten ir nuėjo.

— Labas, — tarė Darius kunigui. — Ar jūs esat lietuvis?

— Ne. Prieš daugelį metų čia buvo lietuvis kunigas, bet jis jau seniai iškeliavo. Jis buvo labai geras ir linksmas. Žmonės labai jį mylėjo. Dabar gal aš galiu tau padėti?

Darius žiūrėjo į kunigo raukšlėtą veidą. Jo balti plaukai ir barzda rodė, kad jis nebejaunas. Tačiau atrodė labai malonus.

— Taip, gal galėtumėt man padėti. Labai norėčiau atsilyginti čia gyvenantiems žmonėms, nes daug ko mane išmokė ir taip gražiai mane priėmė. Visa bėda, kad nežinau kaip.

— Šie žmonės tikrai nelaukia dovanų, bet jeigu taip jau nori ką nors duoti, jiems gal patiktų tavo mėlynos kelnės ir batai. Tokių jie neturi. Jiems taip pat patinka saldainiai, o dar labiau — dainos ir šokiai. Gal tu pamokytum juos tai, ką namuose buvai išmokęs. . .

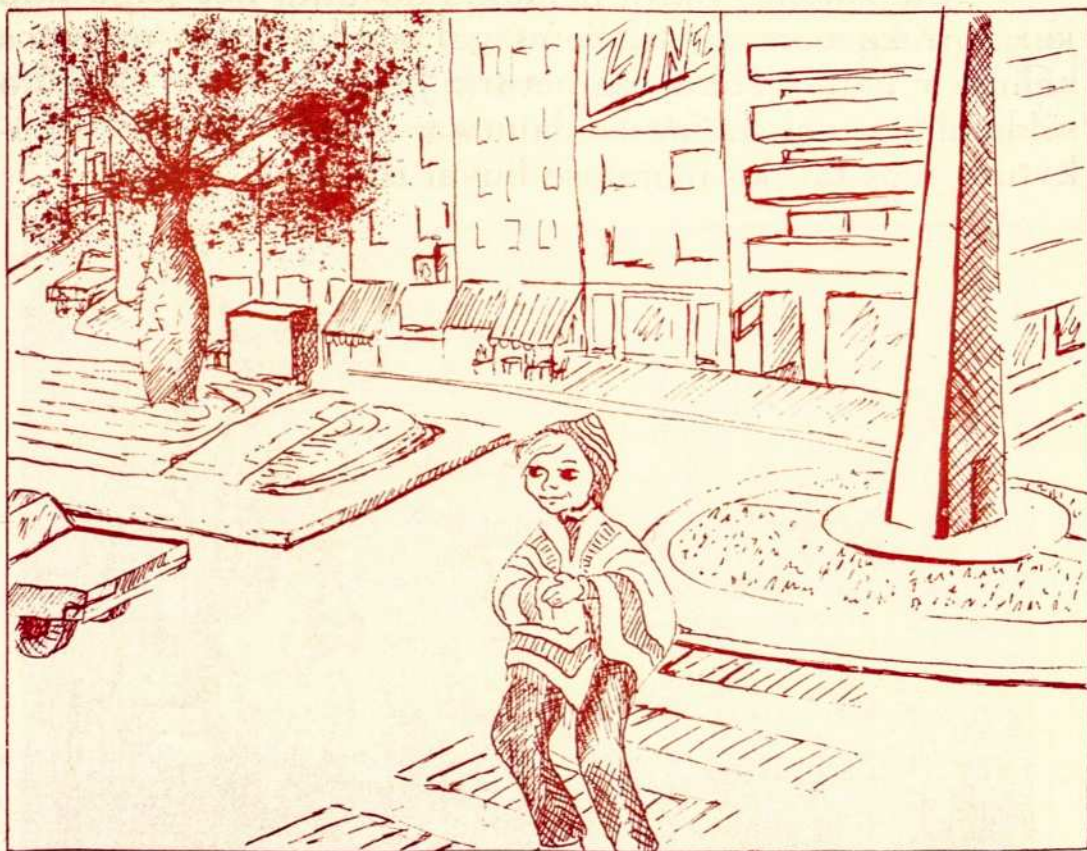

— O taip! Aš ir akordeonu groju, bet neatsivežiau. . .

— Imk šį, — paragino senukas, — jį paliko anas lietuvis kunigas. Čia niekas nemoka groti.

Darius laimingas pasiėmė akordeoną ir nusinešė pas savo draugus. Jis juos išmokė įvairių dainų, šokių ir žaidimų. Išmokė ir akordeonu groti. Kai atėjo laikas grįžti namo, Darius savo draugui Kio padovanojo mėlynas kelnės ir naujus batus. O Kio jam davė gražų "poncho".

Dabar Antanas, Aras ir visi kiti Dariaus draugai laukia ateinančių atostogų, kad visi galėtų nuvažiuoti į Jujuj ir su indėnais padraugauti.

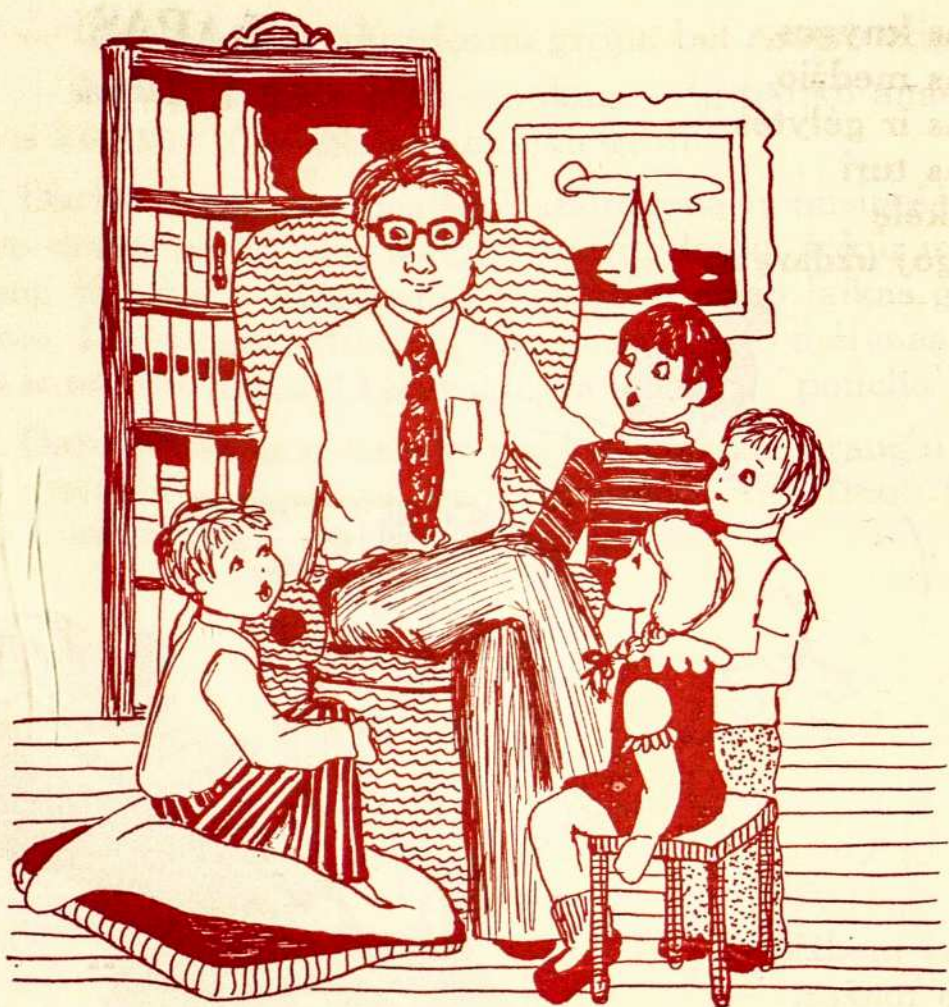
Lapas knygos,
Lapas medžio,
Lapas ir gėlytės —
Lapas turi
Pasakėlę
Knygoj uždarytą.

LAPAS

O. B. Audronė

Lapas medžio
Buvo mažas,
Buvo pumpurytis —
Ir užaugo
Ir paseno
Krinta — noriu vytis!

PARŠIUKAS

Felix Timmermans

Iš nederlandų kalbos vertė Z. Tenisonaitė

— Tėti, — klausia Nida, — kodėl paršiukai bėginėja nuogi?

— Nes jie neturi plaukų, — skubėjo atsakyti jos broliukas Vidas.

— Žiūrėkit, — sako tėtis, — paršiukas turi plaukų. Štai čia vienas, ten kitas. Čia dar keli. . .

— Čia ne plaukai, tėti! Jie atsirado nuo silkių valgymo.

— Tai kodėl paršiukai nuogi? — vėl klausia Nida.

— Ir kodėl vaikšto lyg ant kojų pirštų galiukų? — susidomėjo ir Vidas.

Ir kodėl snukutis toks ilgas?

— Ir kodėl akutės tokios primerktos, kaip verkiančio kūdikėlio?

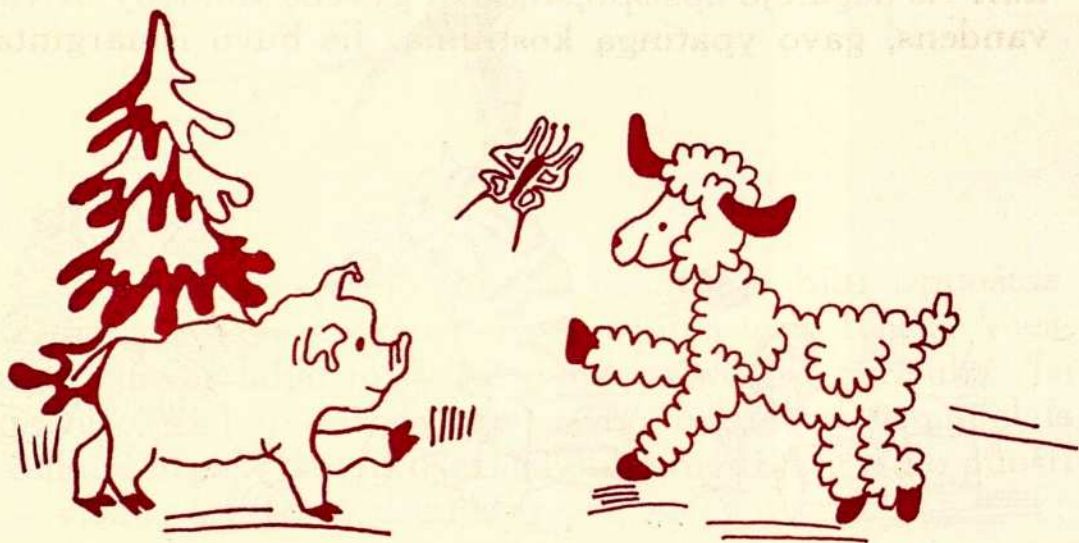
— Ir kodėl uodegytė suraityta?

Klausimų apsemtas, tėtis galvoja. Tada jis atsisėda, atsilošia ir ima pasakoti.

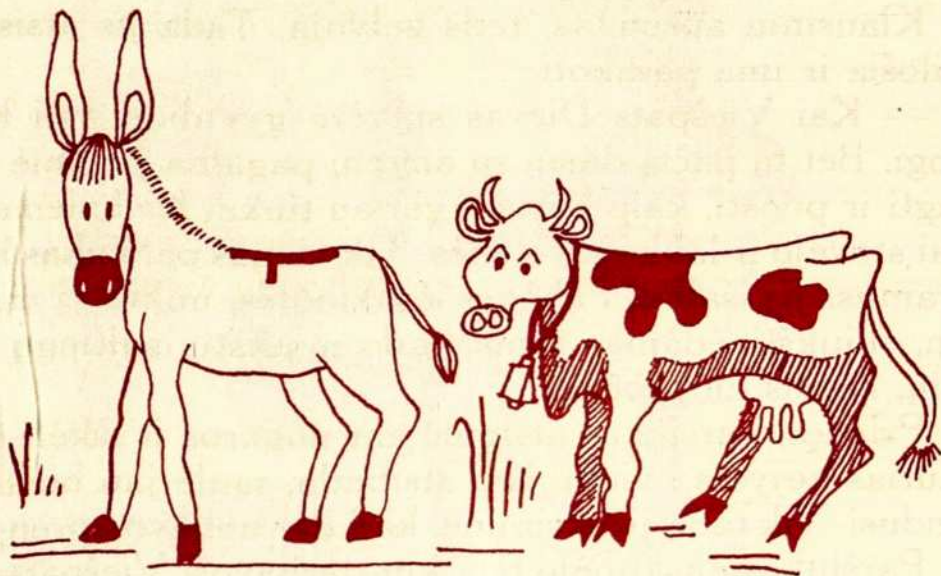
— Kai Viešpats Dievas sutvėrė gyvulius, visi buvo nuogi. Bet tą pačią dieną su angelų pagalba Jis ėmė juos rengti ir puošti, kaip kuriam geriau tinka. Kiekvienas ramiai stovėjo ir laukė savo eilės. Tik vienas paršiukas buvo neramus. Jis išalko. Pabėgęs iš rikiuotės, nukūrė į mišką. Ten, šniukštinėdamas žeme, rado minkštų, sultingų šaknelių, kurias tuoj suėdė.

Priėdęs, paršiukas atsigulė ant nugaros ir iškėlė savo keturias kojytes į viršų. Kai atsibudo, saulė jau buvo nusileidusi. Tik tada jis atsiminė, kad dar nebuvo aprengtas.

Paršiukas nuskubėjo ten, kur darbavosi Viešpats Dievas su angelais. Pakeliui sutiko išpuoštus gyvulius. Kaip gražiai jie atrodė!

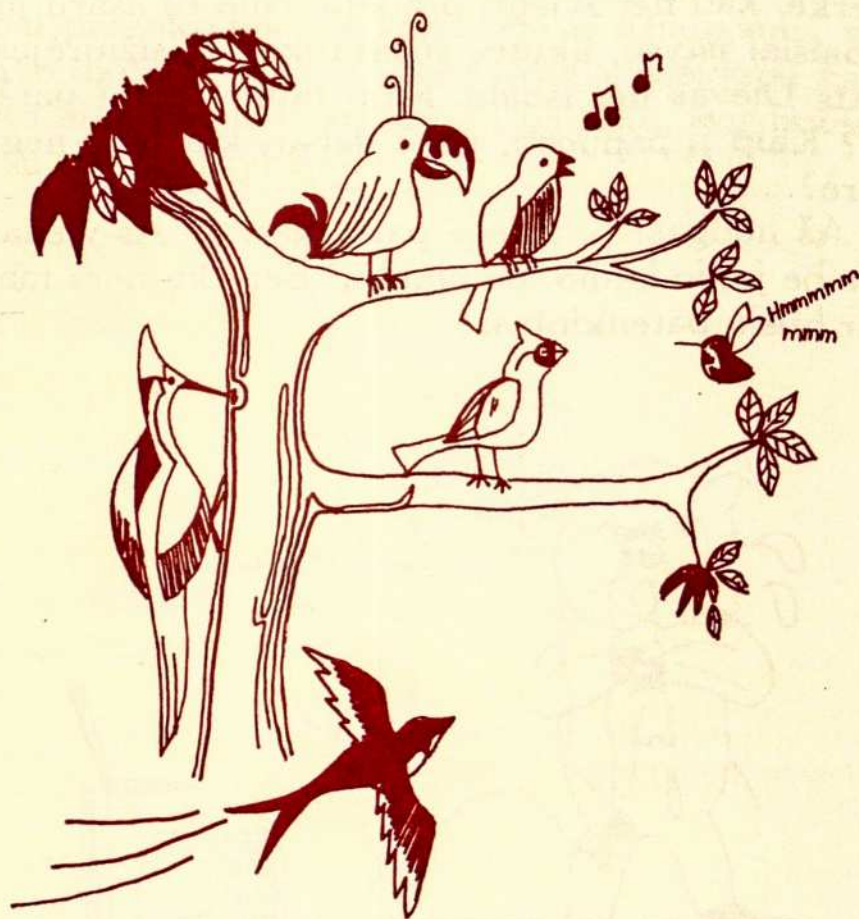
Avinukas turėjo baltus marškinėlius iš garbanotų vilnų. Asilas gavo pilką apsiaustą su rudu kryžium ant nugaros, nes jis neš Jėzų į Jeruzalę. Liūtas gavo karčius, kaip palmės medžio lapai, o karvė — baltas ir rudas dėmes.

Tigras buvo kantriai nuteptas juostomis iš abiejų šonų — visai vienodai iš kairės ir iš dešinės. Net ir varlė, kuri vis negalėjo apsispręsti, ar ji gyvens vandeny ar virš vandens, gavo ypatingą kostiumą. Jis buvo išmargintas

įvairiais raštais ir nepraleido vandens. Šuo gavo kailį pagal užsakymą — vienur ilgi plaukai, kitur trumpi. Ožys gavo barzdele, kaip pašto tarnautojo, o gaidys gavo tiek gražių plunksnų, kad pats nebežinojo, ką su jomis daryti. Pačias gražiausias suklostė ant nugaros. O paukščiai, tokie gražūs, tokie įvairūs, kad net sapne tokio grožio neregėtum!

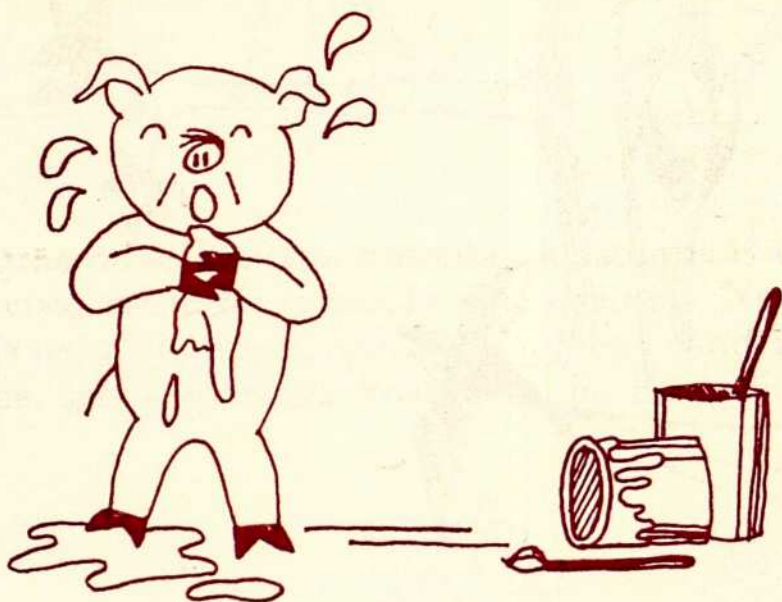
Paršiukas skubėjo, nes ir jis norėjo būti išpuoštas. Uždusęs atbėgo į aikštę — bet ji buvo visai tuščia. Viešpats Dievas labai nustebo, pamatęs nuogą paršiuką. Jis galvojo, kad Jo darbas jau baigtas ir ruošėsi su angelais keliauti atgal į dangų. Net nebeliko medžiagų iš ko puošti — viskas jau buvo išdalinta.

— Kas daryti? — klausė Viešpats Dievas angelų. — Pavėlavai, — tarė jis paršiukui. — Žiūrėk — nebeliko nei dažų, nei medžiagų. Net su padidinimo stiklu nieko neberastum. Va, ir šepetukai visi išplauti. . .

— Paršiuk, paršiuk, kodėl nelaukei savo eilės? Kodėl išbėgai? — aimanavo angelai.

Išgirdęs tuos liūdnus žodžius, paršiukas apsiverkė. Jis taip verkė, kad net žviegti pradėjo. Nuo tų ašarų jo snukutis baisiai ištyso, akutės susitraukė. Pasižiūrėjęs į jį, Viešpats Dievas net išbalo. Kaip tam vargšui paršiukui padėti? Kaip jį papuošti, ypač dabar, kai toks negražus pasidarė? . . .

— Aš nuogas! — žviegė paršiukas. — Aš vienas vienintelis be jokio kailio, be plaukų! Bent ką nors man uždėkit ir būsiu patenkintas.

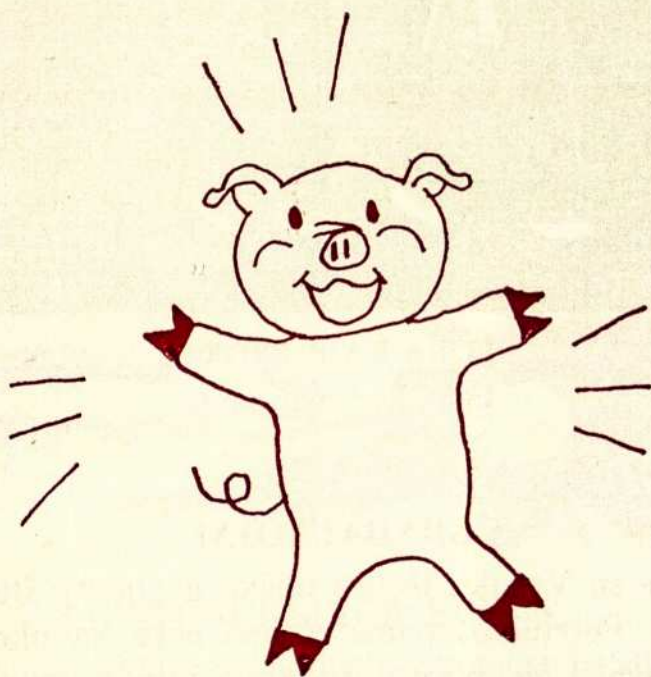

Bet ką Viešpats Dievas galėjo daryti? Jei viskas buvo kitiems gyvuliams išdalinta, tai paršiukui nieko neliko. Jis pažiūrėjo į paršiuko liūdnai ištysusią uodegytę. Ir šovė Jam į galvą gera mintis.

— Eikš čia, — tarė Viešpats paršiukui. Ir, paėmęs plaukų frizavimo įrankį, kuriuo buvo suraitęs avinėliams vilnas, pašildė ant pirmos pasitaikiusios žvaigždės ir susuko paršiukui uodegytę.

— Daugiau nieko tau padaryti negaliu, — tarė Viešpats.

Paršiukas pasižiūrėjo į savo suraitytą uodegytę ir buvo labai patenkintas. Jis kriuksėjo iš džiaugsmo, vis gy-rėsi savo dailia uodegyte. Toks išdidus pasidarė, kad nuo to laiko ėmė bėginėti ant pirštų galiukų, lyg puošni po-niutė su nauja skrybėlaite.

MINKLĖS

**Ko vėjas nepaneša? Mensak
Ko lauke nepagausi? Jėvo
Kas lekia be sparnų? Besysed
Koks laikrodis be ratų? Lausė**

MŪSŲ KŪRYBA

PORA KAIP TVORA

Indrė Rudaitytė, 10 m.

GRYBAUTOJAI

Petriukas su Vytuku išėjo į mišką grybauti. Begrybaudami jie atsiskyrė. Petriukas, pamatęs kad nėra Vytuko, pradėjo jį šaukti. Jis bėgo į vieną pusę, paskui į kitą vis šaukdamas, bet niekas neatsiliepė. Staiga jis pamatė didelį indėną. Labai išsigando ir pradėjo bėgti. Bėgdamas įkrito į duobę. Jis nutarė ten pasislėpti. Jis buvo labai pavargęs, tai greit užmigo. Kai jis ryte atsibudo, jau buvo visai šviesu. Atsargiai išlipo iš duobės ir apsižvalgė. Indėno niekur nesimatė. Bet jis nežinojo kur eiti. Staiga išgirdo tėvelių balsą ir apsidžiaugė juos pamatęs. Jis jiems papasakojo savo nuotykį.

Andrius Plienas, 9 m.

Chicago, Ill.

KAIP ATSIRADO GINTARAS

Garsus lietuvis profesorius Brokas sugalvojo skristi į mėnulį. Tuo metu, joks lietuvis į mėnulį dar nebuvo patekęs. Pirmiausia jam reikėjo pasidaryti raketą. Profesorius pasirinko tris dėžes: šiūkšlių dėžę, skardinę ir dvi dėžes pilnutėles "Coca-cola" ir "Deodorant" bonkučių.

Sudėjęs visas dėžes viena ant kitos, taip, kad dėžė šiūkšlėms būtų viršuje ir greit uždegęs apatines dėžes, profesorius įlipo į viršutinę ir uždarė dangtį. 10-9-8-7-6-5-4-3-2-1-0... Bum-bum!

Po dviejų dienų profesorius Brokas buvo mėnulyje. Bežiūrėdamas rado didelį, gražų akmenį, kuris jam labai patiko. Prisirišęs akmenį prie šiūkšlinės dėžės, profesorius leidosi atgal į žemę. Beskrendant virš Baltijos jūros, akmuo atsipalaidavo ir įkrito į jūrą.

— Gintaras! — sušuko profesorius.

Ir štai nuo to laiko Baltijos jūroje randamas gintaras.

Edvardas Povilonis, 13 m.

Ottawa, Kanada

STEBUKLINGA SĖKLA

Kartą buvo sėkla, kuri kalbėjo žmogaus balsu. Vieną dieną ūkininkas sėjo laukuose. Ta sėkla pradėjo kalbėti ir prašė ūkininko jos nemesti į žemę. Ūkininkas labai nustebo, kad sėkla kalba. Ūkininkui nepatiko, kad sėkla per daug kalba, tai jis paėmė tą sėklą ir suvalgė. Nuo tos dienos, kai tik ūkininkas atidarydavo burną, sėkla sakydavo:

— Ūkininke, kodėl tu mane prarijai?

Vidas Liutikas, 9 m.

Chicago, Ill.

PUPUTIS

Puputis tas mažutis,
Ne rudas, bet pilkutis.
Bėga nuo garsų —
Net nuo labai mažų.
Turi mamą ir tėtuką,
Gal net ir brolių mažiuką.
Mėgsta pyragą ir sūrį —
Sušaukia draugų visą būrį.

Milda Palubinskaitė
Huntington Beach, Ca.

KAI UŽAUGSIU...

Kai aš užaugsiu, būsiu gaisrininkas. Aš noriu būti gaisrininku, kad galėčiau išgelbėti žmones ir jų vaikus iš gaisro. Aš taip pat padėsiu gesinti gaisrą. Išnešiu iš degančių namų žmonių daiktus, kad nesudegtų. Gaisrininkai taip pat veža su greitos pagalbos mašina žmones, kurie labai serga ir reikia skubiai nuvežti į ligoninę. Gaisrininkai išgelbsti iš visokių nelaimių ir naminius gyvulius. Noriu būti gaisrininku, kad galėčiau visiems padėti.

Andrius Eringis, 8 m.
Chicago, Ill.

Aš noriu būti menininke, nes aš moku gražiai piešti. Aš laimėjau du kartus varžybose. Moku visokius paveikslus nupiešti. Mano dėdė moka labai gerai paišyti paveikslus. Mano sesutė ir pusbrolis taip pat gerai piešia. Kai aš užaugsiu, nupiešiu daug gražių paveikslų ir gausiu daug už juos pinigų. Todėl noriu būti menininke.

Ilona Vaičiulytė, 8 m.
Chicago, Ill.

Kai aš užaugsiu, tai būsiu lakūnas. Man labai patinka skraidyti. Man patinka lėktuvai ir helikopteriai. Taip pat ir raketos man patinka. Vieną sykį, kai aš gyvenau Ispanijoje, toks ponas mūsų klasę nuvedė į aerodromą ir leido visiems įlipti į tikrą didelį lėktuvą ir net sėdėti lakūno kėdėje. Man labai patiko.

Vytautas Saulis, 8 m.
Chicago, Ill.

PASIKALBĖJIMAS TELEFONU

Telefonas suskamba: brrring, brrring...

— Labas.

— Ar čia gyvena Tomas?

— Kas?

— Tomas.

— O, Tomas...

— Taip, Tomas.

— Vieną minutę...

— Tomai?...

— Ne, čia Dana.

— Kur Tomas?

— Kas?

— Tomas.

— O, Tomas. Jis yra mano kambary.

— Ar aš galiu su juo pasikalbėti?

— Vieną minutę...

— Labas, ar čia Tomas?

— Ne, čia Dana. Ar pasukai teisingą numerį?

— Ar čia yra: 282-8797?

— Ne, bet čia gyvena Tomas.

— Tai aš su juo ir noriu kalbėti.

— Bet jis nekalba.

— Kodėl?

— Nes jis yra mano katinas.

— O. Aš sukau 282-8796.

— Tai ne tas. Sudieu.

— Sudieu.

Andrius Sležas, 11 m.

Brockton, Mass.

Alp 1785
Larch.

D

**NAUJA
KNYGA
VAIKAMS:**

**Danutės Lipčiūtės-
Augienės**

**Dviratuką Paulius gavo,
Dėdę aplankyt važiavo.
Dunda kelias, ratai šyla,
Dulkių debesėliai kyla.**

**MOČIUTĖS
DOVANĖLĖ**

**didelio formato
kietais viršeliais
gausiai iliustruota
J. Paukštienės
spaudai paruošė ir
spaudė M. Morkūno
spaustuvė
kaina — \$4.00**

“Močiutės dovanėlė,” mažiesiems eiliuota abėcė-
lė, išėjo stambi knyga, gausiai iliustruota ir gerai
atspausta. Darželinukams bus įdomaus skaitymo.
Gerai sugalvotas vieno, beveik to paties žodžio,
kartojimas su ta pačia raide posmo pradžioje.

Bernardas Brazdžionis

90.744.314.